

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

401. Het spook op de spoorbaan. — 402. Avonturen met een Hoed. — 403. Een Woelig Leven. — 404. De Geheimzinnige Kruisvaarder. — 405. De avonturen van een Hovenier. — 406. Een bange Vlucht. — 407. De nieuwe Kasteelheer. — 408. De jonge Landlooper. — 409. De twee Kameraden. — 410. De Spion. — 411. De Dochter van den Visscher. — 412. De Dochter van den Bezem binder. — 413. Een Huichelaar. — 414. De erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onvergetelijke Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De hoeve bij de duinen. — 418. Leo op de Kostschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Dragonder van het Uilenhof. — 421. De strijd tegen de slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De verijdelde Diefstal. — 425. C. het eenzame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwagen. — 428. Het vuur in den nacht. — 429. De moedige Knaap. — 430. Het Kerstfeest der Schipbreukelingen. — 431. Voor ne wrecht. — 432. Het spook van Sylt. — 433. De dappere Kasteelknaap. — 434. Duizend Vreezen. — 435. De Toovenares van Diksmuide. — 436. Acht maanden op een onbewoond eil. — 437. Ontmaskerd. — 438. Een gestoorde Nacht. — 439. De stem aan de deur. — 440. Het geheimzinnig bedrijf. — 441. De smokkelaars van Blankenberghe. — 442. Een drama aan de grens. — 443. Een Godsoordeel. — 444. De verrader. — 445. Ligeuners op 't dorp. — 446. Een Rakker. — 447. De dochter van den Indianenhoofdman. — 448. De Smokkelbende. — 449. Het verlaten schip. — 450. De Werklooze. — 451. De avonturen in de Hooglanden. — 452. De gestoorde Zesdagenkoers. — 453. Uit een gezin. — 454. Een Smokkelavon'uur. — 455. De Weezen van de Beukenharst. — 456. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkieede Krijgsman. — 459. De Helden van Maestricht. — 460. Een spion verrast. — 461. De Wraak van den Eskimo. — 462. De Schoolmeester van Sylt. — 463. Gevangen in het Ijs. — 464. Het Spook van de Steengroeve. — 465. De Grootte Ronde. — 466. Erik, de Cow-Boy. — 467. De Roover uit Eikenloo. — 468. Het Geheim van den Torenkelder. — 469. Lina, de Smokkelaarster. — 470. Twee maal gered. — 471. De zoon van Keizer Karel. — 472. De Zwarte Vrouw uit den Polder. — 473. Djees, de Schoolier. — 474. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 475. De Wilde Ridder en het Kind. — 476. Avonturen in de Grot. — 477. De Luchtvlieger.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraagt ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

Prijs: 60 centiemen.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN. CONTICH

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

Het Geheim van het Kraaienhof



HET GEHEIM VAN 'T KRAAIENHOF

I.

Het Kraaienhof was een oud, statig huis, dat in een uitgestrekt park stond, dicht bij een dorp, op eenige uren gaans van Gent.

Op een guren morgen van Maart troeften talrijke mannen en vrouwen, jongens en meisjes aan het hek van de voorname villa samen. Vandaag werd de eigenaar van het Kraaienhof begraven, de oude heer Wolters.

Deze menschen waren niet gekomen, om den lijkstoet te volgen, maar alleen uit nieuwsgierigheid.

Mijnheer Wolters werd te Gent begraven in den familiekelder... En geen der dorpingen was daarbij uitgenoodigd...

Mijnheer Wolters had jaren alleen op het Kraaienhof gewoond met een knecht en twee

meiden, en bijna nooit bezoek ontvangen. Hij was als menschengewoon geweest... De dienstboden spraken in het dorp nooit over hem.... Toch wist men, dat mijnheer Wolters heele dagen in dikke boeken had gelezen... en sommige dwaze menschen beweerden zelfs, dat hij met tooverij omging... Eigenlijk waren de meeste dorpelingen min of meer bang van het Kraaienhof geweest...

— En nu is de oude heer dood, zei Maartens, een pachter, die niet ver van het Kraaienhof op een kleine hoeve woonde.

— Ja, dat weten we al drie dagen, sprak Kobe, een leuder.

— 'k Wil maar zeggen, dat ik nu geruster op mijn hof zal leven, hernam Maartens.

— Mijnheer Wolters deed u toch geen kwaad; hij moeide zich met niemand, hernam Kobe.

— Ja, dat zegt gij! Hij kwam nooit buiten de poort van het Kraaienhof, maar daarom kon hij zich toch wel met de menschen moeien... en meer dan goed is, beweerde Maartens, die een dom gezicht had. Daags voor mijnheer Wolters stierf, keerde mijn kozijn Gustaaf Lave 's avonds van het dorp terug. Hij moest door de lindendreef, voorbij het Kraaienhof, naar zijn huis... Opeens voelde hij iets zwaars op zijn rug en hij viel voorover op den grond. Hij heeft daar wel twee



Het Kraaienhof.

uur gelegen, zonder dat hij voort kon geraken. En als dat niet aardig is, moet ge het maar zeggen!

— En was dat de schuld van mijnheer Wolters? vroeg Kobe.

— Voorzeker!

— Tooverij dus?

— Ja! De zwarte kunst...

— Ik zal u zeggen, waarom uw kozijn in de dreef voorover tuimelde... Het was rond tien uur, he?

— Omtrent zoo laat...

— En om half tien zag ik uw kozijn, Gustaaf Lave dronken uit den « Arend » komen... Hij zwaaide door het dorp... hij had de heele straat nodig... en ik peinsde nog: « Die zal wel eenige keeren zijn bed maken, buiten het dorp, op de slechte wegen ». Mijnheer Wolters had er geen schuld aan, dat Gustaaf een paar uur in de dreef lag, tot hij van de koude wat nuchter zal geworden zijn.

— O, gij kunt alles uitleggen, bromde de landbouwer tot den leurder.

— Alles, neen, Maartens... Ik kan bijvoorbeeld niet uitleggen, hoe iemand van hier door een telefoonkasje met een ander te Gent spreekt. Zoo geleerd ben ik niet... Er is veel dat boven mijn verstand gaat... Maar mijnheer Wolters van zwarte kunst en tooverij berichten voor een

kerel als Gustaaf Lave, kan ik toch niet uitstaan. Uw kozijn is een dronkaard... Een maand geleden hebben de gendarmen zijn zoon Miel naar de verbeteringschool gedaan... De jongen liep voor schandaal langs de wegen door de schuld van zijn vader. Hij zal misschien voor zijn geluk in het gesticht zijn.

— O, ik zeg niet, dat Gustaaf Lave een brave vent is. Verre van daar. Hij mag zelfs niet op mijn hof komen, al is hij familie...

— Wel, haal dan zijn zatlapperij niet aan om een man als mijnheer Wolters nog te bekladden! riep Kobe verontwaardigd uit. Als Lave niet drinkt, zal hij ook niet in de lindendreef omver tuimelen en daar als een zwijn blijven liggen. Aan tooverij geloof ik niet!

— En ik beweer, dat het op het Kraaienhof niet pluus was! snauwde Maartens.

— Domme praat!

— Als er bij mij 's avonds een koe ziek werd, keek ik toch leelijk naar een verlicht venster van 't Kraaienhof, sprak Maartens weer.

— Ge zoudt beter om den veearts gezonden hebben, maar dat kost geld, he? Die koe was dan zeker ziek geworden door de zwarte kunst van mijnheer Wolters! Omdat de oude man in boeken studeerde, nooit uitging, en zoo op zijn eigen leefde...

— Overdag ging hij niet uit. Maar 's avonds liep hij door het park...

— Om een luchtje te scheppen, vóór het slapen gaan... Och, klap niet zoo onnoozel! Zulk een groote vent zijn en dan al dien kinderachtigen praat vertellen! spotte Kobe minachtend.

— Kobe heeft gelijk, sprak nu een heer, die van 't Kraaienhof kwam en even geluisterd had.

Het was de jonge dokter van het dorp, mijnheer Elfers.

— Mijnheer Wolters heeft nooit iemand kwaad gedaan, vervolgde hij. Hij had toch wel het recht zeker, eenzaam te leven, als hem dat beviel... En in boeken lezen, ja dat noemde men tooverkunst, over honderd jaar, toen onze menschen nog weinig onderwijs hadden genoten... Waren er maar meer boeken in alle huizen!... Mijnheer Wolters is een soort van kluizenaar geworden, twintig jaar geleden, toen zijn vrouw stierf, waardoor hij groot verdriet had... Maar ik weet, dat hij veel arme menschen hielp, zonder dat het verteld mocht worden. Een stille weldoener was hij, verzekerde dokter Elfers. 't Is eigenlijk een schande dan zulke leelijke dingen over hem uit te strooien!

De dokter ging heen.

— Dat is goed gesproken! merkte Kobe, de leurder, op.

— Geleerde menschen trekken altijd partij voor elkaar, zei Maartens, koppig. Maar ik woon dicht bij 't Kraaienhof en ik weet, wat ik allemaal gezien heb... Als ik 's nachts moest waken bij een ziek beest, zag ik dikwijls lichtjes voorbij de vensters vliegen... En dat op een uur, wanneer ieder behoorlijk mensch slaapt, als hij niet om ziekte of zoo iets uit bed wordt gehouden... Mijnheer Wolters stierf Maandag... Waarom krasten 's avonds de uilen zoo geweldig? En mijn hond heeft heel den nacht gebast. Gisteravond nog hoorde ik leelijke schreeuwen uit den hof... Is dat allemaal raar of niet?

Sommige omstanders knikten instemmend.

— Als een verwilderde kat schreeuwde of een hond baste, was dat de schuld van mijnheer Wolters? hernam Kobe. Man, ge leeft honderd jaar te laat... Mijn oude grootmoeder vertelde ook van die fabels... Maar gelijk de dokter zei, weten we nu toch wat meer dan in grootmoeders jongen tijd...

Men zweeg, want door de dreef van het Kraaienhof kwam de korte lijkstoet, een zwarte wagen, met de kist en twee volgrijtuigen.

Eenige lieden knielden neer en baden... Maartens trok zich een eind achteruit, als was hij nog bang van den gestorven, ouden man.

Men kon niet zien, wie er in de rijtuigen zat, want de gordijntjes waren voor de raampjes

neer... En men wist eigenlijk niet, of mijnheer Wolters nog familie had.

De stoet volgde den weg naar Gent... Een knecht sloot het hek, keek eens naar de menschen, doch sprak geen woord. Traag keerde hij terug.

— Zou het Kraaienhof nu verkocht worden? vroeg een van het groepje.

— Ik wil er voor niets nog niet wonen! riep Maartens uit.

— Ik ook niet, zei Kobe. Niet uit vrees voor tooverij, maar ik zou in zulk een groot huis verdolen... Ik voel me geruster in mijn hutje... En nu zet ik mijn reis voort... Ik moest de begrafenissen eens zien, want waar ik met mijn hondenkamers kwam en iets wil verkoopen, moet ik ook nieuws vertellen... Saluut!

De leuwerder verwijderde zich. Even werd er nog gebabbeld, en toen keerde ieder naar zijn werk terug.

Het Kraaienhof stond daar met de gesloten luiken, zelf als een doode woning... De wind kloeg door het nog dorre park... Maar weldra zou toch het jonge groen uitspruiten... De Lente naderde...

der meiden had nu toch in het dorp verteld, dat ze allen een nieuwe betrekking zochten en het Kraaienhof voorloopig onbewoond zou blijven... Het behoorde thans aan de erfgenamen van mijnheer Wolters, een neef, en een nicht, die echter in den vreemde verbleven. Er was alleen een notaris van Gent geweest, maar die liet niets uit...

II.

Een paar maanden verliepen... Het Kraaienhof stond nog altijd gesloten. Welig schoot het onkruid op in den hof... En de dorpingen vroegen zich af, wat er nadien met het fruit zou gebeuren.

Velen schuwden de villa... Nog altijd liepen er praatjes rond... De landbouwer Maartens beweerde, dat het op het Kraaienhof spookte en hij soms 's avonds lichtjes zag zweven door het park. En anderen geloofden dat...

— Ja, ja, mijnheer Wolters is dood, maar zijn tooverkunsten zijn achter gebleven, zei Maartens dikwijls, als hij in de Meibloem zat, een naburige herberg.

Op een morgen in Juni kwam de landbouwer verwonderd van zijn hof geloopt... Hij zag, dat er een rijtuig door de wijd geopende poort van het Kraaienhof reed.

Zouden er nieuwe bewoners komen? Die wis-

Een week later vertrok het personeel... Een

ten dan zeker niet, dat er iets mis was op die villa.

Hij merkte van een afstand, dat twee vrouwen of meisjes uit de koets stapten en de woning binnen traden.

Het rijtuig keerde dadelijk terug.

— Zeg, vriendschap, wie zijn de vrouwen, die ge hier gebracht hebt? vroeg Maartens aan den koetsier.

— Dat kan ik u niet zeggen... En ge zijt nog al nieuwsgierig ook! klonk het terug.

— Die menschen weten zeker niet, wat voor een huis dat ginder is?

— Ze hebben te Gent mijn rijtuig gehuurd... Ik ben behoorlijk betaald en verder moei ik me met hen niet, hernam de koetsier, die verder reed.

Nu wist Maartens nog niets, maar hij zag, dat de blinden van het Kraaienhof geopend werden. Zijn nieuwsgierigheid won het op de vrees, en de landbouwer stapte door de dreef naar het huis toe.

— Ik moet weten of ik geburen krijg! mompelde hij. En welke geburen!

Vrijmoedig belde hij aan; de deur werd geopend door een meisje van ongeveer twintig jaar. Ze leek een fijn dametje, al droeg ze een werkschort en had ze een bezem in de hand.

— Goeden dag... Ik kom eens vragen, wie gij

zijt, sprak Maartens op dwazen toon.

Het meisje keek hem vreemd aan.

— Waarom moet ge dat weten? vroeg ze dan.

— Wel, ik woon daar op de hofstede, en ben dus uw gebuur.

— Och, man, ik wil hier stil en rustig leven en zal geen bureu bezoeken...

— Dus komt ge hier wonen?

— Ja...

— Alleen?

— Hoor eens, ik ben u geen verantwoording schuldig, hernam de juffer ongeduldig.

Ze vond dien nieuwsgierigen man zeer brutaal.

— Gij weet zeker niet, dat het Kraaienhof een spookhuis is? zei Maartens wat driftig. Ik kom u verwittigen...

Nu schoot het meisje in een lach.

— Een spookhuis? herhaalde ze.

— Ja, ja... er heeft hier een toovenaar gewoond... Hij is in Maart gestorven... Wolters heette hij... Hij kende de zwarte kunst.

— En gij durft kwaad spreken van den braven man, die nu in den Hemel is! vroeg het meisje verontwaardigd. O, met uw dommen praat! Ik ben niet bang voor een spook... Het mag gerust komen... en ik zal het dan ook eens naar u zenden! Goeden dag...

De juffer wierp de deur toe.

Maartens knikte gewichtig.

— Aardig volk, zei hij. Ha, dat meisje spreekt mijnheer Wolters voor... En ze is niet bang van spoken... Ze lacht er mee... Dat is geen zuivere koffie... Ze staat me niet aan... Voorzeker is ze familie van Wolters... En dat spreekt van spoken naar mijn hof te zenden... Wat zullen we nu weer beleven? Hadden ze het heele Kraaienhof afgebroken!

Opgewonden kwam Maartens op zijn hoeve terug, en hij vertelde zijn ontmoeting aan zijn vrouw.

— Wat steekt ge toch allemaal in uw hoofd! bromde zij.

Ze was niet zoo bijgeloovig als haar man.

Maartens liep den geheelen dag onrustig rond. Hij merkte, dat de villa schoongemaakt werd... Ja, dat zou wel noodig zijn...

— Maar de tooverij kunnen ze niet weg keeren, zei de dwaze landbouwer.

Hij verwaarloosde bijna zijn werk, om het oude huis te bespieden. Vooral wilde hij weten, of die twee meisjes of vrouwen daar 's nachts zouden durven blijven... Hij zag, dat een van hen tegen een uur of zeven naar het hek kwam. Het was niet de juffer, die hem zoo afgescheept had. Ze leek er meer als een dienstbode of een werkvrouw uit. Zij zou misschien wat vertellen.

— Goeden avond! Zijt gij familie van mijnheer Wolters? vroeg Maartens.

— Neen, hoor! Ik ben een werkvrouw... dat ziet ge toch!

— En wie is de andere?

— Welke andere?

— Wel de juffer...

— O, vraag het haar zelve!

— Maar zij wil niets zeggen.

— Ik ook niet... Ik moet haastig naar het dorp om boodschappen... Dat moogt ge wel weten. En houd me niet langer op!

— En blijft ge met die juffer vannacht op de villa?

— Ja...

— Maar mensch, het is een spookhuis!

— O, gij zijt zeker de onnoozelaar, die van morgen tegen de juffer stond te zagen! Man, val me niet lastig met uw flauwen praat.

En de werkvrouw stapte voort.

— Ook al zoo'n aardige, bromde Maartens. Zij en de juffer durven vannacht op het Kraaienhof blijven... Wel, als zij niet bang zijn van tooverij, doen ze ook aan zwarte kunst. Dat volk kon beter weggebleven zijn...

Maartens ging in de Meibloem, wat verder op de baan, een glas bier drinken, om eens over het geval te praten. En door hem werd er hier en

daar den volgenden dag reeds over de nieuwe menschen van het Kraaienhof gesproken.

De schoonmaak duurde voort, ook nog den derden dag. Nieuwsgierigen kwamen eens kijken, maar de poort van de villa bleef gesloten en buiten was er aan het huis niets te zien.

Maartens merkte, dat er 's avonds een koets kwam, die de juffer en de werkvrouw mee nam, en in de richting van Gent reed.

— Nu vertrekken ze weer, zei de landbouwer. Wat beteekent dat allemaal?

Maartens zag den volgenden dag dokter Elfers, maar die wist niets van de nieuwe bewoners af. Een uur later ontmoette de landbouwer den veldwachter.

— Sies, weet gij, welke menschen er op het Kraaienhof komen? vroeg Maartens.

— Wel, de burgemeester moet daarover een brief gekregen hebben, maar hij heeft tegen mij niets los gelaten.

Maartens sprak over de juffer en de werkvrouw, en hun raar gebabbel. En ze waren niet bang voor spoken.

— Och, man, wat zit gij toch vol van too-verijverhalen! Wees wijzer! zei de veldwachter, die den landbouwer wel kende.

Hij ging haastig verder.

Drie dagen later vloog Maartens weer van zijn hoeve... Nogmaals reed een koets door de

dreef van de villa, maar ze hield achter het huis stil en de landbouwer kon niet zien, wie er uit stapte.

De zelfde werkvrouw echter keerde wat later met het rijtuig weer. Ze steeg aan het hek af, sloot dit en spoedde zich terug, zonder Maartens aan te zien.

De koetsier herkende dezen en riep hem spottend toe:

— Me niets vragen... Ik ben geen klets-kous... Saluut!

— Nu komt dat volk voor goed, maar ik mag niet zien wie, bromde Maartens. 't Gaat er geheimzinnig toe...

Hij begaf zich naar zijn hoeve, slecht gezind op de nieuwe bewoners van het Kraaienhof.

En weldra vroegen ook vele dorpelingen of die bewoners menschenschuw waren... Ze zagen 's Zondags een jonge dame met de dienstbode naar de kerk komen. Verbleven die alleen op de villa? Zij spraken met niemand. De meid haalde geen boodschappen meer. En het hek van het Kraaienhof was altijd gesloten. De veldwachter, de secretaris en de burgemeester wisten zelf niets, of verzwegen wat ze wisten, mompelde men op de gemeente.

Maartens zag dat er nu en dan een koets uit Gent kwam... en een heer een kwartier of een half uurtje op de villa verbleef.

III.

Na een paar weken liepen de zonderlingste geruchten over het Kraaienhof. Niet alleen Maartens, maar ook anderen hadden 's avonds uit den hof zonderlinge kreten gehoord... De landbouwer beweerde, dat toovenaars er samen kwamen... Anderen spraken niet zoo dwaas, doch schuwden bij duisternis toch ook liever de villa. Er was een geheim op het Kraaienhof, beweerde men.

Eens kwam Maartens laat met zijn vrouw van het dorp. Ze hadden een feestje bijgewoond. Maartens hield er niet van langs de donkere baan te gaan, maar zijn vrouw was minder flauw en kinderachtig dan hij.

Toen ze het Kraaienhof naderden, sprong er eensklaps een gedaante over een gracht... Ze bleef even staan, en keerde dan schielijk terug...

Maartens slaakte een gil en zette het op een loopen.

— Wacht op mij! riep zijn vrouw.

Haastig volgde ze hem en pas aan de poort van de hoeve haalde ze haar man in.

— Moedig, om mij achter te laten! bromde ze. Zijt gij een groote vent of een klein kind?

— O, ik verschoot zoo geweldig. Hebt gij dat spook gezien?

— Een spook? Misschien een los gebroken hond, truntaard!

— Neen, neen! Het was een spook, een, die op mijn rug wilde springen, om me dan den heelen nacht zweetend en hijgend te laten ronddoelen...

— O, en daarom hadt ge liever, dat het op mijn rug zou springen... Een hond was het... of misschien een dronkaard, die daar wat heeft liggen slapen...

— Ze moesten dat volk van het Kraaienhof weg jagen!

— Wat kunnen die menschen er aan doen?

— Ze deugen niet... Ze kennen de zwarte kunst als vroeger mijnheer Wolters... Allemaal spokerij... Het is geen leven meer!

— Och, toe, kruip in uw bed met al uw flauwen praat!

Vrouw Maartens was erg ontstemd. Haar man zanikte heele dagen over de menschen van het Kraaienhof...

Den volgenden dag babbelden sommigen over het zwart gedrocht, dat Maartens gezien had. En nu beweerden meer menschen, dat ze, toen ze laat op de baan waren, ook geheimzinnige gedaanten rond het landgoed bemerkt hadden.

't Verergerde nog, toen Maartens soms in den

stal iets van zijn plaats vond of wat miste... Zekeren morgen lagen er stroopijltjes op het hof... Dan weer stond de schuurdeur open.

— Al door tooverij! beweerde de bijgeloovige man.

Zekeren morgen moest dokter Elfers in een huisje niet ver van het Kraaienhof zijn. Toen hij terug keerde, wachtte een jonge dame op hem.

— Mijnheer, gij zijt de dokter, niet waar? vroeg ze.

— Ja, mijn naam is Elfers.

— En ik heet Elza Wolters...

— De jufvrouw van het Kraaienhof? Dus zeker familie van mijnheer Wolters, dien ik goed gekend heb?

— Zijn nicht... Oom heeft de villa nagelaten aan mijn broer en mij, maar toen hij stierf, waren we in Zwitserland. Leo, zoo heet mijn broer, is ziekelijk... Hij lijdt veel van de zenuwen... Daarom ben ik nu met hem naar hier gekomen...

— Uw broer woont dus bij u?

— Ja... Maar hij wil niet buiten het hek komen, zelfs over dag niet in het park wandelen. Hij is bang van de menschen... Zoo is zijn ziekte

nu geworden... Daarom kan ik ook geen kennis maken met de dorpelingen... Ik moet me geheel aan Leo wijden... en ik wil ook het liefst zijn toestand verbergen... Vanmorgen bleef hij te bed liggen... Ik zag u naar dat huisje ginder gaan en wachtte op uw terugkeer, om u te vragen eens naar mijn broer te zien...

— Heel goed, jufvrouw...

Ze gingen door het hek.

— Ge hebt dan wel een eenzaam leven, jufvrouw, merkte de dokter op.

— Ja, maar wie kan er beter dan ik mijn broer verzorgen? We zijn reeds lang weezen... Och, ik verkies ook de stilte... Veel menschen hier in het ronde lijken me zoo dwaas... Ze gelooven, dat oom kon tooveren...

— Eenige domme lieden!

Plots dacht de dokter aan wat hij ook gehoord had over geschreeuw 's avonds in den hof.

— Jufvrouw Wolters, wandelt uw broer bij donker in het park? vroeg hij.

— Ja...

— En is hij dan soms onrustig?

— Ja... het gebeurt dat hij luid schreeuwt... Heeft men dat misschien gehoord?

— Het schijnt...

— En het toegeschreven aan spoken?

— Inderdaad...

— Och, dat die domme menschen denken,

wat ze willen! Wat gaat hun ons leven aan? Oom was de braafheid zelf... Maar door het verdriet over den dood van tante werd hij als een kluizenaar... Hij had zelfs niet gaarne, dat wij kwamen.

— Ook zenuwen... Alleen in boeken zocht hij troost... ik weet het wel...

— En omdat hij zoo afgezonderd leefde, maakte men hem voor een toovenaar uit!

— Och, er is nog veel bijgeloof... Stoor er u niet aan! Ik heb sommigen van die dwazen wel eens ongenadig de waarheid gezegd, maar wat helpt het?

Ze bereikten het huis en Elza Wolters leidde den dokter naar een kamer boven. In een groot bed lag een lange, magere man. Schuw keek hij naar Elfers.

— Leo, hier is de dokter van het dorp. Hij zal u eens onderzoeken, zei Elza.

— Er is aan mij niets meer te doen, bromde de zieke.

— Laten we eens kennis maken, mijnheer Wolters, sprak de heer Elfers vriendelijk. Ge moogt zoo moedeloos niet zijn.

Maar Leo betoonde geen toenadering. Toch liet hij zijn pols voelen... en aan zijn borst luis-teren.

— Een verkoudheid en wat koorts, stelde de dokter vast.

En hij raadde Leo Wolters aan een paar dagen in bed te blijven en te rusten.

— En als ge beter zijt, veel in de zon wandelen, voegde hij er bij.

De zieke schudde het hoofd.

— Over dag kom ik niet buiten, mompelde hij.

— Dat is juist verkeerd... Door de avondkilte doet ge zulk een verkoudheid op.

— Ik wil geen menschen zien.

— Maar dat behoeft niet! Het Kraaienhof heeft toch een groot park.

Leo wendde zijn gezicht af en wilde blijkbaar niet meer spreken.

De dokter en Elza keerden naar beneden terug.

— Zeg me nu eerlijk, wat ge van mijn broer denkt? vroeg de juffer.

— Ernstig door de zenuwen aangetast... En ook zijn hart is zwak...

— Leo is nooit goed gezond geweest...

— Maar ge hebt toch veel met hem gedokterd...

— Nu en dan komt een professor uit Gent; die zegt echter niet veel...

— Luister, jufvrouw... Ik zal morgen terug komen... en overmorgen... en uw broer in 't oog houden... Veel kan ik bij een eerste bezoek nog niet zeggen...

Elza wandelde mee tot aan het hek.

— Dus tot morgen? vroeg ze bij het afscheid.

— Ja, ongeveer dezen tijd. Houd maar moed.

De dokter wandelde voort.

— Nu ken ik het geheim van het Kraaienhof, zei hij. Een zuster, die haar zieken broer verpleegt, en een zeer ongelukkigen broer! Hij ziet er me erg neergedrukt uit. Als hij 's avonds in het park dwaalt, schrikt hij zeker voor het een of ander, slaakt een kreet, of praat zeer luid... En als men het buiten hoort, is het spokerij. Maar men beweert gedaanten te zien... Wat dit beteekent, zal ik misschien ook ontdekken. Jufvrouw Wolters verdient ieders achting. Ze heeft een zware taak.

's Avonds sprak mijnheer Elfers den burgemeester.

— Ik ben op het Kraaienhof geweest, zei hij. In vertrouwen wil ik u vertellen, dat de jufvrouw er een zieken broer verpleegt...

— Ik weet het, dokter... Jufvrouw Wolters heeft het me geschreven, dat zij eigenares is van de villa en er met een zwakken broer zou verblijven. Ze wilde me inlichten, als overste van het dorp, maar vroeg me om het geheim te houden. En dat heb ik gedaan. Die domme Maartens en eenige andere dwazeriken vertellen allerlei onzin over jufvrouw Wolters en haar meid, maar niemand valt ze toch lastig.

— O, ik zal verder ook over hen zwijgen...

De broer is ernstig ziek...

— Zenuwen, he?

— Ja...

— Wel, ik heb den veldwachter last gegeven nu en dan eens rond het Kraaienhof te wandelen, om na te gaan, of niemand de bewoners hindert. Maar ik hoor geen klachten.

— Maartens en consoorten zijn bang van het Kraaienhof.

De dokter bezocht nog enkele zieken en begaf zich dan naar zijn huis, waar hij met een tante woonde. Hij was nog niet getrouwd. Hij besloot zijn beste zorgen aan Leo Wolters te besteden.

IV.

Reeds twee weken bezocht dokter Elfers dagelijks het Kraaienhof. Leo Wolters lag nog altijd te bed, en bleef koortsig. Het was meer dan een verkoudheid... De hartkwaal openbaarde zich sterker.

Zekeren morgen kwam Elza den dokter tot aan het hek tegemoet. Ze keek zeer ernstig.

— Is uw broer erger? vroeg Elfers.

— Neen... Hij was vannacht wel zeer onrustig en ik heb bij hem gewaakt... Maar er is iets anders. Ik stond omstreeks elf uur gisteravond voor het raam boven en toen zag ik twee man-

nen door den hof sluipen... Ge kunt begrijpen, hoe vreeselijk ik schrok...

— Men heeft toch niet gepoogd in te breken?

— Neen, niet in huis. Ik meende echter iets in de stallen ginds op zij te hooren...

— Zijt ge daar van morgen al wezen kijken?

— Neen...

— Dan zullen we het straks eens doen...

Eensklaps dacht de dokter aan de gedaanten, die sommigen bij het Kraaienhof zouden gezien hebben. Wie weet, was er nog niet een echt geheim?

Eerst bezocht de heer Elfers den zieke, die altijd even schuw naar hem keek en zelden sprak. De koorts zakte niet...

— Vraag aan den professor, dat hij nog eens komt, zei Elfers, toen hij met Elza naar beneden ging.

— Ziet ge dan gevaar voor Leo?

— Niet onmiddellijk... Maar die koorts wil niet weg... En dat verontrust me...

— Och, ja, mijn broer is veel ernstiger... ik merk het zelf wel... Hij gaat achteruit.

— Zullen we nu eens de stallen inspecteeren?

— Ja, en Elza haalde uit de keuken een grooten sleutel.

Die zijgebouwen stonden al lang leeg. Mijnheer Wolters had sedert den dood van zijn vrouw geen paarden en rijtuig meer gehouden,

— Ik kom hier wel nooit, maar ik zie toch niets bijzonders, zei Elza.

— Gij komt hier nooit? En de meid ook niet?

— Neen! De stallen staan leeg. We hebben een groote bergplaats voor steenkool, hout en zoo meer aan het huis zelf.

— En toch is er hier pas iemand geweest. Op den grond liggen stukjes versche aarde, die van buiten aan schoenen of klompen meegebracht zijn...

— Ja, dat is waar...

— De deur is altijd gesloten?

— Ja...

— Maar voor dat groot luchtgat zijn blijkbaar de ijzeren staven weggebroken geworden. Die zullen niet zoo erg vast meer gezeten hebben. Er is iemand door de opening gekropen... Er zit ook nog aarde aan den benedenrand van het luchtgat.

— Er is in den stal niets te halen...

De dokter zag, dat de brokjes aarde op den vloer naar een zware ladder leidden, in den hoek van het gebouw. Ook de sporten waren bevuild.

— Die zonderlinge persoon is naar boven geweest, vervolgde hij. Ik wil daar ook eens kijken.

En mijnheer Elfers besteeg dadelijk de ladder, die toegang gaf tot een zolder, welke door drie dakvenstertjes verlicht werd.

Toen de dokter zijn hoofd door het luik stak, uitte hij een kreet van schrik. Hij zag plotseling twee angstige gezichten. Op een paar bossen stroo zaten twee knapen van ongeveer vijftien, zestien jaar.

De dokter was vlug hersteld van zijn verrassing.

— Wat voert gij hier uit? vroeg hij.

— O, we zijn op den zolder om te spelen, antwoordde een der knapen. We zullen seffens weg gaan...

Doch mijnheer Elfers liet zich niet verschalken. Hij bemerkte restjes van eten, een paar flesschen en eenig huisraad, dat de twee jongens blijkbaar hierheen gebracht hadden voor een korter of langer verblijf.

— Speelt nog wat voort, zei hij, en vlug daalde hij de ladder af.

— Er zitten twee jonge vagebonden op zolder, fluisterde hij tot Elza. Stuur de meid dadelijk om den veldwachter. Er gaat me een licht op. Het zullen twee weggelooopen gasten zijn uit de verbeteringschool. Ik houd hier de wacht.

Elza snelde heen. De dokter bleef in den stal. De twee jongens kwamen van de trap.

— Terug naar boven! beval de dokter.

Maar de knapen gehoorzaamden niet. De voorste, de grootste, grijsde tegen mijnheer Elfers.

— Nu ken ik u wel, zei de dokter. Ge zijt Emiel Lave, de zoon van Gustaaf; ik weet dat ge al een tijd uit de verbeteringschool gevlucht zijt...

— Dat gaat u niet aan! Laat ons door!

— Geen kwestie van! Toe, wees nu verstandig, Emiel! Keer met uw kamaraad naar de school terug! Daar kunt ge allerlei goede dingen leeren. U wegstoppen en als vagebonden leven, dat houdt ge niet uit.

Maar Emiel Lave scheen niet geneigd naar zulke vermaningen te luisteren en wilde naar de deur loopen. De dokter poogde hem tegen te houden. Eensklaps vielen de twee gasten hem aan. Emiel Lave gaf hem een slag in het gezicht. De dokter was een klooke man en verweerde zich heftig. Hij geraakte bij de deur, snelde buiten en wierp de deur toe. De sleutel zat er nog op en vlug draaide de dokter dien om. Dan liep hij naar het lichtgat, wel begrijpend, dat de rakkers langs daar zouden vluchten. En spoedig verscheen dan ook Emiels hoofd voor de opening. Nu was Elfers de machtigste. Hij kon Miel terug duwen. De jongen brieschte van woede en schold hem uit, maar daarmee geraakte hij niet buiten. Zoo bleven de jongens opgesloten.

Eindelijk kwamen de burgemeester en de veldwachter; ze wisten al, dat de dokter twee knapen uit de verbeteringschool in den stal van het

Kraaienhof betrapt had.

— Miel Lave is er zeker bij? vroeg de burgemeester.

— Ja, antwoordde mijnheer Elfers.

Reeds een paar weken had de overheid bericht ontvangen, dat Emiel Lave en een andere knaap uit een opvoedingsgesticht gevlucht waren. De veldwachter en de gendarmen konden hen niet ontdekken, maar nu waren de kereltjes gevonden. Ze zaten dus hier... Miel kende het Kraaienhof goed.

De veldwachter opende de staldeur.

— Pas op, waarschuwde de dokter. Ik heb al een paar klappen gekregen.

— Maar bij mij zullen ze daarvoor de kans niet hebben! beweerde Sies.

De twee jongens begrepen echter, dat alle weerstand noodeloos was. Ze stonden bedrukt midden in den stal.

— Zoo, zoo, Miel Lave. Woondet gij hier? sprak de burgemeester. Nu weten we ook, wie er op de hofsteden in het ronde brood, eieren en ander eten weg haalden. Ik heb daarover klachten ontvangen. Wel, gij groote deugnieten!

— En ook weten we wie de gedaanten waren, die nu en dan 's avonds rond het park van de villa gezien werden, zei de dokter. Deze gasten, die op roof uitgingen. Dat is het geheim van het Kraaienhof.

— En de spokerij! We moesten er Maartens eens bij halen, hernam de burgemeester. Welk gezicht zou hij dan zetten. En Miel is nog familie van hem.

Emiel Lave bekende nu, dat hij en zijn makker al drie weken op den zolder huisden en ze 's avonds laat in den omtrek voedsel hadden gestolen op hofsteden.

— En wist uw vader dat? vroeg de burgemeester.

— O, neen, want hij zou me naar het gesticht terug gebracht hebben, antwoordde Miel wat spottend.

— En meendet ge dan hier tot uw achttiende jaar te blijven?

Miel haalde de schouders op... Hij verzwegen, hoe hij met zijn kamaraad, een jongen van Brugge, afgesproken had om ergens in te breken en veel geld te stelen, en dan naar een vreemd land te vertrekken. Gelukkig, dat de dokter ze niet had laten ontsnappen! Wie weet, wat de kereltjes nog uitgevoerd zouden hebben.

De burgemeester keek eens op den zolder.

— Een heele huishouding, zei hij.

De jongens hadden het stroo, waarop ze sliepen, bij Maartens gestolen. Een oude paarden-deken kwam van Landuits hoeve. Eten hadden ze hier en daar gehaald, en ook in de villa zelf.

De knapen werden naar het dorp geleid, waar

de burgemeester ze nog scherper wilde verhooren.

— Zie zoo, nu weet ge wie er 's avonds door het park sloop, zei de dokter tot Elza. Voortaan kunt ge gerust zijn.

— O, ik dank u voor uw hulp...

— Wat heb ik gedaan? 't Is een geluk, dat ons onderzoek zoo vlot verliep. Nu zullen ze op het dorp weten, welke spoken er op het Kraaienhof zwierven... Och, jufvrouw Wolters, laat me ook aan de menschen vertellen, dat gij uw broer verpleegt... Dan zijn alle geheimen opgelost... En men zal u er te meer voor eerbiedigen...

— Nu, als gij dat noodig oordeelt, vind ik het goed, dokter...

— Ge hebt immers niets te verbergen!

— Maar wat gaat de menschen mijn leven aan?

— Kom, kom, ge moogt u zoo schuw niet toonen... Ons volkje is goedhartig, al zijn er wat dwaze lieden onder... En het is prettiger genegenheid te ondervinden, dan wantrouwen.

De dorpelingen vernamen nu alles. En de dokter had het wel juist voorspeld: ieder eerde jufvrouw Wolters om die liefde voor haar broer, en haar edelmoedig gedrag. Ook wisten ze, wie de zoogenaamde spoken geweest waren.

Maartens zelf bleek beschaamd over al zijn dwaze praatjes.

Miel Lave en zijn kamaraad werden terug naar het gesticht gebracht.

V.

De professor uit Gent kwam naar 't Kraaienhof. En hij ook zag den toestand van Leo Wolters zeer ernstig in. Hij kon het voor Elza niet meer verbergen, dat de dagen van haar broer geteld waren.

Leo verliet zijn bed niet meer. Steeds nog verzwakte zijn hart. Dagelijks bezocht dokter Elfers den zieke... Op een nacht bleef hij met Elza waken. 's Avonds had de pastoor van het dorp Leo bediend... En tegen den morgen, toen de vogels weer in het park begonnen te fluiten en ginds achter den heuvel de zon als uit een vloed van oranje verrees, stierf de jonge man, die nooit gezond was geweest.

De dokter troostte de diep beproefde zuster, en hielp haar dan bij al de maatregelen voor de begrafenis.

Elza wilde op het Kraaienhof blijven... De tante van Elfers noodigde haar dikwijls uit of bezocht haar zelf. Elza had behoefte aan gezelschap. Ze maakte nu ook kennis met eenige an-

dere dames... Zoo kwam ze in een meer afwisselend leven.

Ruim een jaar na Leo's dood trouwde Elza met dokter Elfers, die zich nu op het Kraaienhof vestigde.

Ook tante ging mee. Elza wilde de goede vrouw niet missen, die als een moeder voor haar was geweest. De dienstbode bleef eveneens.

Niemand vreesde nog het Kraaienhof. Integendeel, van de oude villa kwam er veel hulp in ziekte en ellende, niet alleen door de bekwaamheid van den dokter, maar ook door de liefdadigheid van Elza. Maartens zei, dat hij geen betere bureu kon wenschen...

Eenige jaren later, op zekeren avond, wilde een jonge man den dokter spreken.

—Ik ben Miel Lave, zei hij. En ik moet u nu eigenlijk bedanken omdat gij mij destijds belet hebt te vluchten. Ik wilde toen met den anderen jongen ergens geld stelen, om naar den vreemde te trekken. Hadt gij het niet verhinderd, dan zat ik nu zeker in de gevangenis als dief en misschien als moordenaar... God zij gedankt, op de school ben ik tot inkeer gekomen... Ik leerde er voor timmerman, en nu heb ik een goede plaats.

De dokter wenschte Emiel geluk.

EINDE.